

[Udenrigsministeren]

Vi vil fortsætte den linje, som er blevet afstukket siden slutningen af 1940'erne med deltagelse i OEEC, OECD, EFTA og derefter indtræden i EF sammen med Storbritannien den 1. januar 1973. Et nej vil derimod være ensbetydende med, at Danmark afbryder denne linje og begynder en glidetur ud af det europæiske samarbejde.

Denne beslutning er af så alvorlig karakter og indebærer så truende og så mørke perspektiver for hele det danske samfund, at den ikke kan tages, medmindre befolkningen får lejlighed til at udtale sig, og det er baggrunden – som også nævnt af statsministeren – for regeringens beslutning om i givet fald at lade spørgsmålet underkaste en vejledende folkeafstemning.

Regeringen vil ikke bringe den økonomiske velstand i Danmark i fare, men ønsker tværtimod, at der tilvejebringes de bedst mulige forudsætninger for produktion, vækst og beskæftigelse i det danske samfund, samtidig med at Danmark sikres en plads i det brede europæiske samarbejde. Der er ingen tvivl om, at et ja til EF-reformen vil gøre dette, mens et nej vil bringe det danske samfunds økonomi og dermed stabilitet i fare.

Forhandling

Ivar Nørgaard (S):

Trods statsministerens påståede ulyst kan statsministerens og udenrigsministerens indlæg her i dag ikke tages for andet end indledningen til en skrækkampagne, når man nu påstår, at vi kommer ud i en række økonomiske ulykker, fordi, som man påstår, det slet ikke drejer sig om pakken, når det kommer til stykket, men om Danmarks medlemskab af EF.

Jeg er derfor nødt til indledningsvis at slå fast, at det spørgsmål, vi skal tage stilling til i dag, ikke er, om vi skal være medlem af EF eller ej. Det tog den danske befolkning stilling til ved folkeafstemningen i 1972.

Socialdemokratiet mener fortsat, at EFs økonomiske samarbejde både er en styrkelse af Europa under ét og en fordel for Danmark. Der er en række praktiske økonomiske problemer, som det enkelte land enten vanskeligt eller slet ikke kan løse alene. Det gælder bekæmpelsen af den store arbejdsløshed, kontrollen med de multinationale selskaber,

teknologisk forskning og udvikling, der kan matche den, der foregår i USA og Japan, bekæmpelse af grænseoverskridende forurening af luften og vandet, for blot at nævne nogle væsentlige områder. EF er et egnet forum til løsning af disse fælles problemer, og socialdemokratiet ønsker at støtte en fortsættelse og en udbygning af det praktiske samarbejde i EF efter de retningslinjer, der er fastlagt i folketingets dagsordener af maj 1984 og 1985.

Socialdemokratiet mener også, at det europæiske politiske samarbejde, EPS, har styrket europæiske synspunkter på internationalt plan og givet Danmark mere indflydelse på den udenrigspolitiske udvikling, end vi havde, hvis vi stod udenfor.

Efter socialdemokratiets opfattelse kan samarbejdet i EF og i EPS fortsættes og udbygges inden for de givne rammer, altså uden traktatændringer og uden at traktatfæste EPS. Det helt afgørende er, om der er politisk vilje i medlemslandene til det.

Vi har under hele forhandlingsforløbet i markedsudvalget igen og igen advaret regeringen imod at skabe forventninger hos vores forhandlingspartnere i EF om, at der i Danmark skulle kunne skabes tilslutning til traktatændringer henimod en unionsdannelse, navnlig traktatændringer, der giver Europa-Parlamentet mere magt og indflydelse.

Som bekendt er det ikke lykkedes regeringen at overbevise de øvrige medlemmer om disse synspunkters rigtighed. Regeringen er i stedet kommet tilbage med et forhandlingsresultat, der rigtignok, som udenrigsministeren påpeger, ikke tilfredsstillende de vidtgående integrationsønsker hos Parlamentet, Italien og Beneluxlandene, men som dog indeholder traktatændringer med en imødekommenhed over for disses ønsker.

Det er også rigtigt, som udenrigsministeren påpeger det, at de øvrige medlemslande har svært ved at forstå det danske folketingsflertals modstand mod at tage skridt henimod en unionsdannelse og give Europa-Parlamentet større beføjelser. Men det gør det selvfølgelig ikke lettere, at den, der skal fremføre de danske synspunkter – udenrigsministeren – er formand for et parti, der går ind for mere magt til Europa-Parlamentet, og at flere af hans danske partifæller både herhjemme og i udlandet samt i Europa-Parlamentet flittigt